

Žalm 23

Žalmy 22, 23 a 24 mají jedno téma: Pán Ježíš jako Pastýř. Ale ukazují nám Ho ze tří různých stránek. V Žalmu 22 je Pán Ježíš ukázán jako dobrý pastýř. Myslím na Jana 10,11: „*Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce.*“ To charakterizuje dobrého pastýře. 22. Žalm popisuje Pána Ježíše, jak umírá na kříži za Své ovce. Ve 23. Žalmu je představen víc jako veliký pastýř. „*Bůh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy věčné pastýře ovcí vzkřísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše.*“ (Židům 13,20). A ve 24. Žalmu Pán Ježíš je představen jako kníže pastýřů, jak to čteme v 1. Petra 5,4: „*A když se ukáže kníže pastýřů, vezmete tu neuvadlou korunu slávy.*“

Dnes je před námi Žalm 23., kde je Pán Ježíš jako veliký pastýř. Co Ho činí tak velkým? Zemřel, třetího dne vstal, vrátil se do nebe, je na pravici Otce, působí k našemu dobrému, abychom činili vůli Boží na zemi. Chtěli bychom uvažovat ten Žalm ze tří stránek:

- 1. Pastýř pro ovce na zemi**
- 2. On jako umírající na kříži – Jeho pocity**
- 3. Vidíme Ho u věrného ostatku v soužení, dřív než bude zřízeno tisíci-leté království.**

1. Nyní budeme uvažovat, jak je On činný pro nás – ovce na zemi. Nad každým veršem 23. Žalmu bych chtěl učinit nadpis.

1. v.: „*Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku.*“ Nadpis – Bezpečí ovcí. Nevím, v jakých okolnostech se David nalézal, když psal ten Žalm. Pravděpodobně ve strastiplných. Možná mu mnoho chybělo, ale učinil zkušenosti se svým Bohem. Bůh mu dává poznat, že nakonec mu nebude nic chybět. Není to vzácné, když procházíme takovou zkouškou, že máme takové bezpečí?

2. v.: „*Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí.*“ Nadpis: Zkušenosti ovcí. Vždy On působí na Své ovce, chce, abychom se v klidu uložili na zelené pastvy, tam je potrava; k tichým

vodám, abychom pili. Ale nepřítel je vždy proti tomu, působí neklid, chce, aby věřící nedostali pokrm. Když vyvstává duchovní hlad, musíme rozeznávat: působí to Pán nebo nepřítel? Věřící místního shromáždění jsou jako takové stádo, touží po tom, aby v klidu dostali to, co pochází od Pána.

3. v.: *„Duši mou očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své.“* Nadpis: Vedení ovcí. Pán by chtěl ty Svě vést. Jak to činí? Vede prostřednictvím Slova, které skrze Ducha působí na naše srdce. To je důležitá zásada pro náš praktický život. Zvláště když jsme mladí, je to aktuální. Chceme se nechat vést Pánem. Pán nikdy nevede v protikladu ke Svému Slovu. Mám-li v srdci plán, který je proti Božímu Slovu, nemůže to být Jeho vedení. V praxi to nelze vždy prakticky rozeznat. Ale máme-li to přání, On nás povede cestou, která je od Něho.

4. v.: *„Byť mi se dostalo jít přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje.“* Nadpis verše: Útočiště nebo naděje ovcí. Takové útočiště je dar od Pána. V životě mohou přijít těžké okolnosti. Zde čteme o údolí stínů smrti. Ze zásady se celý život nalézáme v takovém údolí. Smrt je v našich životech všudypřítomná. Vše je poznamenáno smrtí, vše pomíjí. To je následek hříchu. V životě člověka jsou zvláštní úseky, kdy odcházejí rodiče, manžel, snad i děti, tu procházíme zvláštním způsobem takovým údolím stínů smrti. Ale i když jím musíme procházet, nebojíme se zlého. Jsou to následky hříchu, ale On nás chce přes to přenést. Pán Ježíš je při nás i v těchto těžkých okolnostech. Musel jsem být i na pohřbech nevěřících lidí, kde je těžké říci něco povzbudivého, pozůstali jsou plní beznaděje. I na pohřbech věřících tečou slzy, ale vše je prodchnuto nadějí, že Pán je s námi. Z toho údolí stínů smrti je zase východ. Až Pána uvidíme, uvidíme Ho, jaký je.

5. v.: *„Strojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá.“* Nadpis: Obecenství ovcí. Jedná se o obecenství navzájem, ale také s naším Pánem. To je velké požehnání. Stůl je naproti našim nepřátelům. Máme nepřátele. Většinou proti nám aktivně nebojují. Ale vysmívají

se nám nebo jsme napadáni fundamentalisty. Ale jak je krásné, když máme místo, kde smíme zakoušet obecenství. Jsou to oázy, kde i v rodině smíme takové obecenství zakoušet. Nepřítel se snaží o to, abychom neměli společná jídla. U stolu rodiče slyší, čím se děti zabývají, děti zase od rodičů slyší z Božího Slova. Dnes je doba ledniček. Každý něco sní a jde pryč. Ale společná jídla jsou krásná. Přinášejí požehnání. Pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až přetéká.

6. v.: *„Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po vsecky dny života mého, a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.“* Cíl ovcí. Až budeme u cíle, uvidíme, že to byla jen Jeho dobrotivost, která nás následovala. Je dobře, že to není tak, jak si to někdy představujeme. Budu bydlet v Jeho domě navěky. David nemohl vědět nic o domě Otcovském. A přece tu byl pocit: dům Hospodinův, dům Pána. Byl to jeho cíl. Ani my nevíme mnoho o domě Otcově, ale přece víme, že je. Musí to být místo přebývání věčného Boha. V tom domě je mnoho příbytků. Pán Ježíš vešel do domu Otcovského. Je nepochopitelné, že v tom domě budou přebývat lidská stvoření. Avšak Pán Ježíš v tom domě je, proto víme, že i my tam jednou přijdeme. Jaké požehnání: být tam a spatřovat Otce a vidět Jeho osobní slávu, slávu Pána Ježíše, kterou má od věčnosti jako Boží Syn. V Ev. Jana 17 je popsán náš cíl: navždy budeme přebývat v domě Otce. Nedokážeme pochopit toto štěstí, jaké budeme prožívat.

2. Ale v Žalmu 23. vidíme i pocity umírajícího Spasitele. Vstupujeme tu na svatou půdu. 23. Žalm nepopisuje utrpení Pána Ježíše, ale Jeho pocity, které měl ve Svém Bohu.

1. v. *„Pán je můj pastýř, nebude mi nic chybět.“* Je tu důvěra Pána Ježíše, když v nejhlubším utrpení visel na kříži. Viz Žalm 13,2. a 4. verš. Až dokud? Je tu důvěra Pána Ježíše v nejhlubších utrpeních.

V 2. v. 23. Žalmu vidíme Pána Ježíše na modlitbě. Jeho život se vyznačoval modlitbou (Luk. 6,12; Izaiáš 50,5). Já a Otec jedno jsme. Žalm 40,9–11.

Pán Ježíš nevýslovně trpěl na kříži. Spravedlnost ta utrpení nezadržela. Pro Něho spravedlnost byla činit Boží vůli. On byl čistý, nevin-

ný. Byl přese všechna utrpení ve vnitřním klidu, protože byl v souladu s Boží vůlí.

Ve 22. Žalmu volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Ale ve 4. verši 23. Žalmu: „Ty se mnou jsi.“ Jak tomu rozumět? V Janu 16,32 je napsáno: „Rozprchnete se jeden každý ke svému, a mne samého necháte. Ale nejsem sám, nebo Otec se mnou jest.“ V 1. Mojžíšově 22 musel Abraham obětovat svého syna Izáka, dvakrát je tam napsáno: „I šli oba spolu.“ Co to muselo být pro Otce: obětovat Svého Syna! Ale On je u Svého Syna.

Když uvažujeme 5. verš našeho Žalmu v souvislosti s pocity Pána Ježíše na kříži na Golgotě, opět vidíme Jeho obecenství. Přečtěme si Žalm 109,1–4. Tváří v tvář nepřítelům se On za ně přece modlí. Nejsou zde ale popsány 3 hodiny temna, o nich nemáme tušení, co se tam stalo. Bůh nad nimi jakoby zatáhl závěs, nemůžeme nahlédnout, co se tam dělo.

V 6. verši je o radosti Pána Ježíše. Měl ji na kříži. Pro před Ním ležící radost strpěl kříž. Jeho radost byla tehdy, když hleděl do budoucnosti, co bude za křížem. Na kříži měl Pán Ježíš hluboká utrpení, v budoucnosti velkou radost (viz 16. Žalm, v. 6. –7., 10. –11.). To byla před Ním ležící radost. Jakou radost musel mít z toho, že Bůh Ho nenechá ve smrti, že Ho vzkřísí. On zcela naplnil Jeho vůli.

3. Když myslíme na věřící ostatek, který přijde do soužení Jákobova, poznají, že Mesiáš je ten, kterého probodli. Pak poznají Mesiáše, jejich oči budou otevřeny. Vše bude k Jeho cti a k Jeho oslavení.

Norimberk 21. 4. 2012

